

havde Rigsdagens forfatningsmæssige Ret til at faae Indflydelse paa Fællesforfatningen. Det Forslag, som de, der have underskrevet nærværende Endringsforslag, fortrinnsviis ønske Seier, er det: at en Fællesforsamling for det hele Monarchie skulde sammentræde, for at vedtage en Fællesforfatning. Da Rigsdagen imidlertid, navnlig ved hele den senere Udvikling, har faaet en mere provinssielig Character, da vi ikke have været istand til at have dens almindelige Indflydelse paa Fællesanliggenderne, indtil Fællesforfatningen bliver kaldt tillive, i alt Fald ikke i alle Retninger, saa kan der maastee være Opfordring for Rigsdagen til kun at have sin egen constitutionelle Indflydelse paa Fællesforfatningen, og at overlade Regjeringen hvilke Forholdsregler den maatte tage med Hensyn til de andre Landsdele. At havde denne forfatningsmæssige Ret, dertil er Rigsdagen i mine Tanker ikke blot berettiget, men det er dens simple Pligt. Støttende sig paa en af Konge og Folk i Forening vedtagen Grundlov, udgaaet af Folkets Valg, og kaldet ved dette Valg til at give sin Stemme, i alt Fald for Kongerigets Vedkommende, til Forholdenes Ordning, troer jeg ikke, at Rigsdagen med god Grund kan opgive den forfatningsmæssige Indflydelse, der ligefrem følger af vor hele Forfaining, af den Tilstand, som har bestaaet i flere Aar. Naar man her taler om, at Rigsdagen skulde være ved Omstændighederne opfordret til at opgive denne Ret, saa maa jeg dog minde om, at selv vore absolute Monarcher sølte sig opfordrede til at henvende sig til Mænd, udkaarne af Folket, eller til Mænd, Regjeringen selv havde valgt, og som den antog kunde repræsentere den almindelige Tanke i Folket, forinden en endelig Beslutning om Forfatningen blev tagen. Saaledes gif det, da Standerinstitutionen blev kaldet tillive, saaledes foreslog man, at Standercomiteer skulle oprettes, og saaledes gif man frem ved Rescriptet af 28de Januar 1848, og, da man senere vilde gaae ind paa det constitutionelle System, forelagde man Udkastet for en af Folket efter et meget frit Valgsystem valgt Forsamling. Man vil erindre, at der dengang endog var et stort Partie, som endog med den yderste Iyer stod

paa, at Hs. Maj. Kongen ikke skulde have Tilladelse til at vælge $\frac{1}{4}$ af denne Forsamlings Medlemmer, fordi man vilde fremfor Alt opnaae, at denne Forsamling skulde være et tro Udtryk af Folkewillien. Dengang tog man det altsaa overmaade strengt; dengang vilde man ikke give Hs. Majestæt hvad der kun i væsentlig Forstand kunde kaldes $\frac{1}{4}$ af Indflydelsen paa Sagens endelige Ordning, og nu synes man tilbøielig til at fraskrive sig al Indflydelse paa Forfatningsordningen. Jeg troer, at der er en Modsigelse i hele denne Optræden, som man vanskeligt skal kunne forklare. Jeg veed vel, at man paaberaader sig de forhaanden værende Omstændigheder som en Grund til ikke at gaae denne Vej, og Optringer i denne Retning have ofte lydt i den senere Tid; men jeg troer netop, at i et Dieblif, hvor det constitutionelle Livs Bevaring — jeg frygter ikke for at udtale det — i en ganske eiendommelig Grad er knyttet til Hs. Majestæts Personlighed, til Hs. Majestæts Liv, til at Hs. Majestæt til sine sidste Dage maa indtage den Plads, hvortil han er kaldet, — at netop i en saadan Tid, hvor det kunde blive en Tilintetgjørelse for vor Frihed, om Hs. Majestæt gif bort, eller ikke vedblev at beklæde Thronen, er det nødvendigt fra vort Standpunct paa det Strengeste at have den Ret, som nu engang er nedlagt i Folkets, i Rigsdagens Haand. Vi vide ikke, hvilke Følger det kan lede til, naar vi have forladt dette Princip, om det ikke kan vende sig imod os paa en Maade, som vi ikke ahne, i det Dieblif vi tage Beslutningen. Det er netop i slige vanskelige Tider, at det for en Folkerepræsentation gjælder om ikke at opgive det sunde, sande og simple Princip, hvor paa den selv hviler. Der er vel ofte her henvendt til Enhver, som stiller sig paa et Standpunct, som er forskjelligt fra det, Ministeriet indtager i disse vigtige Sager, den Bemærkning, at man skal kunne paavise Mænd, der kunde gjenneføre Sagen paa en anden Maade; men jeg troer, der er en stor Begrebsforvirring i dette Punct. Jeg troer ikke, at man nogenstunde har opstillet den Fordring til en Folkerepræsentation, der hævder det Bestaaende for sig, der staaer paa conservativ Grund, der